

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 10Cb/229/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115212898
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr., PhD. Lenka Müllerová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2019:5115212898.16

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred samosudkyňou JUDr. Lenkou Müllerovou, PhD., v právnej veci žalobcu: OTK GROUP, a.s., so sídlom Plynárenská 233, Kolín IV, 280 02 Kolín, Česká republika, IČO: 27 628 116, zastúpený: Mgr. Kateřina Chocholová, K Vinici 1552, 280 02 Kolín, Česká republika, proti žalovanému: B & K - SK spol. s r.o., so sídlom Kubačova 7536/1A, 831 06 Bratislava, IČO: 36 321 729, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. AŽALTOVIČ & PARTNERS s. r. o., so sídlom Pred poľom 1652, 911 01 Trenčín, IČO: 36 857 882, o zaplatenie 159.045,54 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 159.045,54 eur s denným úrokom z omeškania vo výške 0,05% počítaným zo sumy 159.045,54 eur od 29.01.2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobca má voči žalovanému n á r o k na plnú náhradu trov konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Žilina dňa 27.04.2015 domáha voči žalovanému uloženia povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 159.045,54 eur s úrokom z omeškania vo výške 0,05% denne zo sumy 159.045,54 eur od 29.01.2014 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobný návrh žalobca skutkovo odôvodnil tým, že ako právny nástupca spoločnosti Obchodní tiskárny, a.s., IČO: 00 013 790, ktorá zanikla bez likvidácie v dôsledku fúzie zlúčením so žalobcom, prešlo na žalobcu základné imanie obchodnej spoločnosti, všetky práva, povinnosti a záväzky zaniknutej spoločnosti Obchodní tiskárny, a.s. Žalobca je právnickou osobou, ktorá podniká v oblasti polygrafickej výroby, výroby vlákniny papiera a lepenky a tovaru z tohto materiálu. Žalovaný doručil žalobcovi dňa 10.02.2014 jednostranný zápočet vzájomných pohľadávok zo dňa 07.02.2014, ktorým žalovaný jednostranne započítava pohľadávky vzniknuté zo vzájomného obchodného styku medzi žalobcom a žalovaným v celkovej sume 159.045,54 eur.

2. Predmetom zápočtu zo dňa 07.02.2014 sú pohľadávky žalobcu voči žalovanému z titulu neuhradených faktúr za riadne dodaný tovar v celkovej sume 159.045,54 eur a na druhej strane žalovaným tvrdená pohľadávka žalovaného voči žalobcovi vzniknutá z titulu neuhradenej faktúry, ktorou žalovaný vyúčtoval žalobcovi zmluvnú pokutu podľa Rámcovej zmluvy o obchodnej spolupráci zo dňa 17.04.2003 (ďalej len „Zmluva“ v príslušnom gramatickom tvare), vystavenej na sumu 195.876,- eur.

3. Žalobca nesúhlasí s jednostranným zápočtom žalovaného zo dňa 07.02.2014 z dôvodu tvrdenej neexistencie pohľadávky žalovaného. Žalobca uviedol, že spolu s jednostranným zápočtom žalovaný doručil žalobcovi 4 faktúry vystavené žalovaným, a to faktúru č. P112013 zo dňa 01.12.2013, ktorou žalovaný fakturuje žalobcovi pokutu na základe Rámcovej zmluvy o obchodnej spolupráci zo dňa

17.04.2003 za obdobie od 01.01. do 31.12.2010 v sume 167.892,- eur, faktúru č. P122013 zo dňa 01.12.2013, ktorou žalovaný fakturuje žalobcovi pokutu na základe Rámcovej zmluvy o obchodnej spolupráci zo dňa 17.04.2003 za obdobie od 01.01. do 31.12.2011 v sume 195.876,- eur s tým, že táto faktúra je predmetom vyššie označeného jednostranného zápočtu žalovaného, faktúru č. P132013 zo dňa 01.12.2013, ktorou žalovaný fakturuje žalobcovi pokutu na základe Rámcovej zmluvy o obchodnej spolupráci zo dňa 17.04.2003 za obdobie od 01.01. do 31.12.2012 v sume 187.542,- eur a faktúru č. P142013 zo dňa 01.12.2013, ktorou žalovaný fakturuje žalobcovi pokutu na základe Rámcovej zmluvy o obchodnej spolupráci zo dňa 17.04.2003 za obdobie od 01.01. do 31.12.2013 v sume 68.738,- eur. Žalobca žalovanému všetky 4 faktúry obratom vrátil z dôvodu, že Rámcová zmluva o obchodnej spolupráci zo dňa 17.04.2003, na ktorej základe žalovaný faktúry vystavil, nikdy nenadobudla účinnosť.

4. Žalobca má za to, že na základe takejto Zmluvy nie je možné domáhať sa zaplatenia akýchkoľvek pokút v Zmluve dojednaných a vystavenie faktúr na takéto pokuty zo strany žalovaného je nedôvodné. Spolu s originálmi 4 faktúr žalobca zaslal žalovanému späť aj originál jednostranného zápočtu vzájomných pohľadávok zo dňa 07.02.2014, ktorý z dôvodu neexistencie pohľadávky žalovaného voči žalobcovi nemohol žalobca akceptovať. Žalobca je presvedčený, že Rámcová zmluva o obchodnej spolupráci uzatvorená medzi žalobcom ako dodávateľom a žalovaným ako odberateľom/distribútorom dňa 17.04.2003 a na ktorej základe bola vystavená faktúra č. P122013, ktorá mala byť predmetom jednostranného zápočtu pohľadávok žalovaného, nikdy nenadobudla účinnosť, a to s ohľadom na skutočnosť, že v zmysle predmetnej Zmluvy mala prebiehať medzi účastníkmi Zmluvy obchodná spolupráca pri realizácii obchodov s kompletným sortimentom polygrafických výrobkov žalobcu. Zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú s tým, že žalovaný mal byť na základe čl. I Zmluvy výhradným distribútorom na území Slovenskej republiky pre vybrané produkty žalobcu označené v Zmluve. Pre prípad, že by žalobca v čase platnosti Zmluvy dodal uvedené vybrané produkty priamo iným subjektom so sídlom na území Slovenskej republiky s miestom dodania týchto výrobkov na území SR bez toho, že by tomu predchádzala vzájomná dohoda so žalovaným, bola v čl. VI Zmluvy dojednaná zmluvná pokuta vo výške 100% z ceny takto zisteného tovaru. Avšak v čl. IV Zmluvy si tak žalobca so žalovaným dojednali, že zmluvné podmienky podľa tejto Zmluvy budú účinné len v prípade minimálnych mesačných odberov uskutočnených žalovaným v objeme 3 miliónov Kč.

5. Podľa čl. VIII Zmluvy sa Zmluva a všetky právne vzťahy z nej vzniknuté riadia právnym poriadkom Českej republiky, najmä zákonom č. 513/1991 Zb. v platnom znení. Žalobca ďalej uviedol, že faktúrami č. P112013, P122013, P132013 a P142013 si pravdepodobne žalovaný účtuje voči žalobcovi zmluvnú pokutu v zmysle čl. VI Zmluvy, teda žalobca predpokladá, že sa jedná o sumy zodpovedajúce cene tovaru, ktoré mal žalobca dodať iným subjektom so sídlom na území SR, či s miestom dodania na území SR.

6. Žalobca v podanej žalobe namietol, že z doručených faktúr nevyplýva, za aké konkrétne porušenie Zmluvy žalovaný žalobcovi pokuty účtuje, akým spôsobom žalovaný k účtovaným sumám dospel a z akých podkladov bola výška týchto pokút vyčíslená. Vzhľadom na to, že hneď v druhom mesiaci platnosti Zmluvy, t. j. v mesiaci jún 2003 žalovaný porušil povinnosť odoberať od žalobcu tovar v objeme minimálne 3 miliónov Kč mesačne a neodobral od žalobcu tovar v tejto sume, ani v žiadnom z nasledujúcich ďalších mesiacov, s výnimkou mesiaca november 2005, má žalobca za to, že podmienky dojednané Zmluvou v súlade s jej čl. IV nie sú účinné. Žalobca je presvedčený, že čl. VI Zmluvy, v ktorom bola dojednaná zmluvná pokuta, je neúčinný a túto zmluvnú pokutu teda žalovaný nemôže voči žalobcovi vymáhať, resp. nie je oprávnený domáhať sa plnenia akýchkoľvek povinností plynúcich z tejto Zmluvy. Skutočnosť, že žalovaný v priebehu platnosti Zmluvy neodobral od žalobcu tovar v minimálnom objeme 3 miliónov Kč mesačne, čím bola podmienená účinnosť podmienok Zmluvy, žalobca dokladá kópiami faktúr za všetok tovar, ktorý žalovaný od žalobcu odoberal od mesiaca apríl 2003 do mesiaca december 2013 vrátane. Faktúry žalobca chronologicky usporiadal podľa jednotlivých rokov a mesiacov s prehľadovou tabuľkou obsahujúcou špecifikáciu jednotlivých faktúr vystavených v danom mesiaci a súčet fakturovaných súm. Žalobca vyhlásil, že sa jedná o úplný a kompletný súbor faktúr vystavených za všetok tovar, ktorý žalobca žalovanému za uvedené obdobie dodal.

7. Pokiaľ ide o pohľadávky žalobcu voči žalovanému vzniknuté z titulu neuhradených faktúr za riadne dodaný tovar v celkovej sume 159.045,54 eur, ktoré sú predmetom jednostranného zápočtu, ich existenciu, dôvodnosť a legitímnosť, ako aj výšku fakturovanej sumy žalovaný uznal v Dodatku k Rámcovej zmluve o obchodnej spolupráci zo dňa 17.04.2003 (ďalej len „Dodatok“ v príslušnom

gramatickom tvare) vrátane Dohody o uznaní záväzku a Dohody o jeho vyrovnaní postupným splácaním (ďalej len „Dohoda“), ktorú uzavrel žalovaný so žalobcom dňa 02.05.2013. Vzhľadom na to, že žalovaný dlhodobu svoje záväzky vyplývajúce z Dohody neplnil, keď aj napriek opakovaným upomienkam zo strany žalobcu neuhradil dojednané mesačné splátky, čím porušil Dohodu podstatným spôsobom, žalobca listom zo dňa 13.01.2014 od Dohody odstúpil. Odstúpenie od Dohody bolo žalovanému doručené dňa 28.01.2014. Uznatie záväzku žalovaného, ktoré bolo v Dohode obsiahnuté, však ako jednostranný právny úkon žalovaného ostáva v platnosti aj po odstúpení od Dohody. Ostatné faktúry za tovar dodaný na základe Zmluvy žalovaný žalobcovi riadne uhradil. Žalobca ďalej poukázal na skutočnosť, že od momentu uzavretia Zmluvy nebola zo strany žalovaného uplatnená voči žalobcovi akákoľvek námietka. Žalovaný si neuplatňoval voči žalobcovi žiaden nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty. Vyúčtovanie zmluvných pokút žalobca označil za účelové, keďže k uplatneniu zmluvnej pokuty žalovaný pristúpil po viac ako 10 rokoch od uzavretia Zmluvy, v čase, keď prestal byť schopný plniť svoj záväzok voči žalobcovi plynúci z Dohody a brániť sa voči vymáhaniu tohto dlhu zo strany žalobcu.

8. Žalobca ako dôkazné prostriedky v žalobe označil výpisy z Obchodného registra procesných strán, kópie listinných dôkazných prostriedkov, a to jednostranného započítania vzájomných pohľadávok zo dňa 07.02.2014, faktúr, ktorými žalovaný vyúčtoval žalobcovi zmluvnú pokutu zo dňa 01.12.2013, Rámcovej zmluvy o obchodnej spolupráci zo dňa 17.04.2003, faktúr za tovar prevzatý žalovaným v čase od 17.04.2003 do 31.12.2013, Dodatku k Rámcovej zmluve o obchodnej spolupráci zo dňa 17.04.2003 vrátane Dohody o uznaní záväzku a Dohody o jeho vyrovnaní postupným splácaním zo dňa 02.05.2013, výzvy k úhrade dlžnej sumy - predžalobnej upomienky zo dňa 29.11.2013, výzvy k úhrade dlžnej sumy - predžalobnej upomienky zo dňa 09.01.2014 a listu žalobcu - odstúpenia od Dohody zo dňa 13.01.2014 s potvrdením o doručení odstúpenia od Dohody žalovanému.

9. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 14.06.2016 namietol dôvodnosť uplatneného nároku s poukazom na vykonaný zápočet dňa 07.02.2014 a skutočnosť, že žalovaný záväzok voči žalobcovi neeviduje a naopak, žalovaný má voči žalobcovi pohľadávku v sume 491.002,50 eur. Ako prílohy vyjadrenia žalovaný označil Rámcovú zmluvu o obchodnej spolupráci zo dňa 17.04.2003, faktúry č. P112013, č. P122013, č. P132013 a č. P142013, jednostranný zápočet zo dňa 07.02.2014 a potvrdenú doručku.

10. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 20.09.2016 k procesnej obrane žalovaného uviedol, že trvá na podanej žalobe. Opätovne namietol neplatnosť jednostranného započítania pohľadávok žalovaného zo dňa 07.02.2014. Uviedol, že žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe neuviedol žiadne nové skutočnosti a neoznačil žiadne dôkazy, na základe ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že Rámcová zmluva o obchodnej spolupráci zo dňa 17.04.2003 by mala zakladať pohľadávku žalovaného voči žalobcovi, teda že nadobudla účinnosť. Z dôvodov uvedených v žalobe je žalobca presvedčený, že predmetná Zmluva je neúčinná a na jej základe nemohla vzniknúť žalovanému akákoľvek pohľadávka voči žalobcovi. Žalobca opätovne poukázal na to, že žalovaný ani vo svojom vyjadrení neuviedol, za aké konkrétne porušenie Zmluvy žalobcovi pokutu účtuje, akým spôsobom žalovaný k účtovaným sumám dospel a z akých podkladov boli tieto pokuty vyčíslené.

11. Žalovaný v duplike zo dňa 24.10.2016 opätovne poprel dôvodnosť uplatneného nároku s poukazom na vyjadrenie žalovaného zo dňa 14.06.2016. Uviedol, že zmluvná pokuta bola žalovaným vyúčtovaná na základe Rámcovej zmluvy o obchodnej spolupráci zo dňa 17.04.2003 (žalovaným opakovane nesprávne uvádzaný dátum 17.03.2003), a to z dôvodu porušenia odseku VI tejto Zmluvy. Ako svedkov označil P. Z. D., L., bytom Z.D. XXXX/X, S., bývalého generálneho riaditeľa právneho predchodcu žalobcu a F. Č., bytom N. M. XXX, K. E., bývalého vedúceho divízie, ktorí ako svedkovia môžu dosvedčiť platnosť Rámcovej zmluvy zo dňa 17.04.2003 a súčasne porušovanie odseku VI tejto Zmluvy. Žalovaný ďalej uviedol, že z účtovných dokladov právneho predchodcu žalobcu je možné určiť slovenských odberateľov, ktorým bol počas platnosti Rámcovej zmluvy o obchodnej spolupráci zo dňa 17.04.2003 dodávaný tovar a tým porušený odsek VI tejto Zmluvy. Medzi najväčších odberateľov žalobcu žalovaný označil obchodnú spoločnosť E. K. K. Q..X., S. K..Q..X., W. K..Q..X..

12. V písomnom vyjadrení k veci po nariadení termínu pojednávania žalovaný prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu doplnil svoje vyjadrenie k žalobe, keď namietol zánik žalovanej pohľadávky v dôsledku jednostranného zápočtu vzájomných pohľadávok vykonaného žalovaným. Pohľadávka žalovaného voči žalobcovi mala podľa tvrdení žalovaného vzniknúť z porušenia zmluvnej

povinnosti právneho predchodcu žalobcu, ku ktorej sa tento zaviazal v čl. VI Rámcovej zmluvy o obchodnej spolupráci uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným dňa 14.04.2003 (správne malo byť uvedené 17.04.2003). V čl. VI Zmluvy sa právny predchodca žalobcu zaviazal, že čo do rozsahu sortimentu, ktorý dodáva a súčasne ktorého výhradným distribútorom pre celé územie SR je v zmysle Zmluvy žalovaný, nebude v dobe platnosti Zmluvy žalobca kontaktovať iné subjekty so sídlom na území Slovenskej republiky, pokiaľ nebude medzi kontrahentmi dohodnuté inak a v prípade dopytu od subjektov so sídlom na území Slovenskej republiky, bude žalobca týchto záujemcov odkazovať na žalovaného. V prípade porušenia tejto povinnosti v tom rozsahu, že žalobca dodá v dobe platnosti tejto Zmluvy tovar, ktorého výhradným dodávateľom je žalovaný, priamo iným subjektom so sídlom na území Slovenskej republiky, s miestom dodania týchto výrobkov na územie Slovenskej republiky a nebude tomu predchádzať vzájomná dohoda strán, zmluvné strany si dohodli pre uvedené porušenie zmluvnú pokutu vo výške 100% z ceny takto zisteného tovaru, splatnej do 60 dní od vyúčtovania zmluvnej pokuty. Povinnosť, ku ktorej sa žalobca, resp. právny predchodca žalobcu zaviazal v čl. VI Zmluvy, žalobca viackrát porušil. Podľa tvrdení žalovaného z doteraz zistených prípadov porušenia záväzku, kedy žalobca dodal tovar, ku ktorému mal a má právo výhradnej distribúcie žalovaný, žalovaný uviedol dodávky tovaru odberateľovi K. v cene 4.000.000,- Kč, odberateľovi Z. D. E. v cene 5.486.763,- Kč, odberateľovi E. K. K.. K. Q..X.. v cene 4.808.860,- Kč, odberateľovi E. H. K. v cene 368.650,- Kč, na základe čoho eviduje žalovaný voči žalobcovi splatné pohľadávky, ktoré vznikli z titulu nároku na zaplatenie vyššie uvedenej zmluvnej pokuty, ktoré boli vyčíslené žalovaným za obdobe od 01.01.2010 do 31.12.2013 štyrmi faktúrami špecifikovanými číslom faktúry, dátumom vystavenia faktúry, jej splatnosťou a fakturovanou sumou s vymedzením konkrétneho časového obdobia vždy jedného roka za obdobie od r. 2010 - 2013, s konštatovaním, že z týchto splatných pohľadávok žalobca neuhradil žalovanému ani len časť.

13. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca spochybňuje existenciu pohľadávok žalovaného s poukazom na neúčinnosť Zmluvy, z ktorej žalovaný odvodzuje svoj nárok. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na obsah čl. XIII Zmluvy, v zmysle ktorého ustanovenia sa Zmluva ako aj všetky právne vzťahy z nej vzniknuté spravujú právnym poriadkom Českej republiky, najmä zákonom č. 513/1991 Zb. Obchodným zákonníkom v znení neskorších právnych predpisov. Žalovaný namietol nezrozumiteľnosť a neurčitosť ustanovenia čl. IV Zmluvy, a v tejto súvislosti jeho neplatnosť, na ktoré aj z dôvodu formulovania podmienky nemožnej by sa nemalo prihliadať. S poukazom na ust. § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého je potrebné vykladať právny úkon podľa úmyslu konajúcej osoby, žalovaný uviedol, že žalobca nebol prítomný pri rokovaní strán ohľadne obsahu Zmluvy, a preto nie je oprávnený poskytovať výklad jednotlivých zmluvných ustanovení. Z tohto dôvodu navrhol vo veci predvolať svedka P. Z. D., L..., bývalého generálneho riaditeľa právneho predchodcu žalobcu zúčastneného na tvorbe obsahu Zmluvy, ktorý ako osoba oprávnená konať v mene zmluvnej strany zaviazal právneho predchodcu žalobcu obsahom Zmluvy.

14. Platnosť a účinnosť Zmluvy žalovaný preukazuje ostatnou časťou Zmluvy, ako aj následným správaním sa kontrahentov tejto Zmluvy po jej uzatvorení. Žalovaný uviedol, že podpisom predmetnej Zmluvy žalovanému vzniklo právo vystupovať ako výhradný distribútor žalobcu a súčasne vznikla žalobcovi povinnosť v dobe platnosti tejto Zmluvy nekontaktovať iné subjekty so sídlom na území Slovenskej republiky. Žalovaný má za to, že podmienka vymedzená v čl. IV Zmluvy je formulovaná ako odkladacia podmienka, na ktorej splnenie sa viaže účinnosť Zmluvy. Táto podmienka bola žalovaným splnená v mesiaci november 2005, a preto nastala účinnosť zvyšných dovedy neúčinných častí Zmluvy. V prípade, ak by akákoľvek zo strán nemala záujem na ďalšom trvaní účinkov tejto Zmluvy, mala právo Zmluvu podľa čl. XIII vypovedať písomnou výpoveďou doručenou druhému účastníkovi zmluvy, a to s výpovednou dobou v dĺžke trvania 6 mesiacov. S ohľadom na dĺžku výpovednej doby žalovaný dovodzuje, že podľa dojednaných zmluvných podmienok pre účinnosť Zmluvy postačovalo túto raz „aktivizovať“. Založenie a následné trvanie účinkov Zmluvy žalovaný dotvrdzuje aj formuláciou v čl. IV Dodatku k Zmluve, ktorý bol aj Dohodou o vyrovnaní záväzku, oboch inkorporovaných v jednom dokumente a uzatvorených dňa 02.05.2013, t. j. 10 rokov po uzatvorení spornej Zmluvy, podľa ktorej strany doplnili Rámcovú zmluvu zo dňa 17.04.2003 pre označený sortiment. Vo väzbe na citovanú časť Dodatku k Zmluve žalovaný má za to, že Zmluva bola účinná aj v čase podpisovania Dodatku, nakoľko v čl. IV Dodatku je akcentované postavenie žalovaného ako výhradného dodávateľa a to po viac ako 10 rokoch a to v odkaze na spornú Zmluvu. Na sprievodných okolnostiach prípadu a ďalšom správaní sa účastníkov Zmluvy po jej uzatvorení žalobca preukazuje vnímanie Zmluvy ako platnej a účinnej.

15. Žalovaný má za to, že pokiaľ žalobca tvrdí neúčinnosť Zmluvy, je povinný preukázať právny titul, na základe ktorého prebiehal medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným obchodný styk v písomnej forme, keďže bolo zrejmou obchodnou zvyklosťou a praxou právneho predchodcu žalobcu a žalovaného upravovať svoje vzájomné obchodno-právne vzťahy písomne.

16. K námietke žalobcu, že žalovaný si na svoje údajné nároky spomenul po prvý raz po viac ako 10 rokoch od uzavretia Zmluvy, žalovaný uviedol, že o porušení Zmluvy zo strany žalobcu žalovaný nemal vedomosť a nemal ani objektívne možnosť poznať o protiprávnom konaní získať. Uviedol, že až s určitým časovým odstupom žalovaný zistil, že na strane žalobcu došlo ku konaniu v rozpore s jeho zmluvnou povinnosťou, ktorú zabezpečuje dohoda o zmluvnej pokute. Taktiež určité časové trvanie mala činnosť žalovaného spočívajúca v zistení rozsahu porušenia zmluvnej povinnosti čo do kvantitatívneho a druhového vymedzenia dodaného tovaru, a čo do určenia jednotlivých odberateľov, ktorým bol tovar dodaný a následného uplatnenia správnej výšky zmluvnej pokuty tak, aby konkrétny nárok bol oprávnené vymáhať. Po náležitom preverení dotknutých skutočností žalovaný postupoval v súlade s čl. XI Zmluvy, pričom v rámci uvedeného poskytovali žalovanému súčinnosť niektorí z odberateľov, prípadne iné v obchodnom styku zainteresované subjekty, ktorých navrhol za účelom preukázania opísaných tvrdení predvolať a vykonať dôkaz svedeckou výpoveďou (výsluchom P. Z. D., L.. a výsluchom F. Č.). Žalovaný uviedol, že v kooperácii s tretími, s vecou prepojenými osobami, bol žalovaný schopný identifikovať aspoň časť z neoprávnené vykonaných obchodov žalobcu na ujmu žalovaného ako je uvedené v započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 29.03.2017, ktoré bolo opätovne učené žalovaným z dôvodu precizovania niektorých skutkových okolností a z dôvodu právnej opatrnosti.

17. Za účelom verifikovania zistených skutočností a prípadného zistenia protiprávneho konania žalobcu voči žalovanému žalovaný navrhol ako dôkaz vyžiadať si súdom informácie o pohybe tovaru od právneho predchodcu žalobcu a tiež z elektronického systému „Intrastat“, ktorý prevádzkuje Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky za cieľom združovania informácií o tovare, ktorý má štatút Európskej únie a je v pohybe medzi členskými štátmi od dátumu 17.04.2003, t. j. od momentu uzavretia Zmluvy a podporne žalovaný navrhol súdu vyžiadať od žalobcu predloženie kompletného účtovníctva žalobcu od dátumu 17.04.2003, t. j. od momentu uzavretia Zmluvy. Žalovaný má za to, že ustanovenie čl. IV Zmluvy nie je možné vzhľadom na jeho nejednoznačnosť vykladať v neprospech žalovaného, a to s poukazom na ust. § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka. Uviedol, že Zmluvu koncipoval a predložil žalovanému právny predchodca žalobcu, a preto by negatívne dôsledky použitia nejasných výrazov a neurčitých vetných konštrukcií mali ísť na vrub tej strany, ktorá tieto pochybnosti spôsobila.

18. Vzhľadom na skutočnosť, že na strane žalobcu vystupuje subjekt so sídlom podnikania na území Českej republiky a na strane žalovaného obchodná spoločnosť so sídlom na území Slovenskej republiky, súd primárne posudzoval právomoc konajúceho súdu na prejednanie veci, a to s prihliadnutím na okamih začatia konania dňa 27.04.2015, na základe čoho je potrebné posudzovať právomoc konajúceho súdu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 zo dňa 12.12.2012 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „Nariadenie“).

19. Z hľadiska vecnej pôsobnosti Nariadenia, toto Nariadenie sa uplatňuje v občianskych a obchodných veciach bez ohľadu na povahu súdu alebo tribunálu, pričom sa neuplatňuje najmä na daňové, colné a správne veci ani na zodpovednosť štátu za úkony a upomenutia pri výkone štátnej moci (Čl. 1 bod 1).

20. Podľa čl. 4 bod 1 Nariadenia, ak nie je v tomto Nariadení uvedené inak, osoby s bydliskom na území členského štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti s prihliadnutím na postavenie žalovaného, ktorý má sídlo na území Slovenskej republiky a v čase začatia konania na adrese Žilina, Oravská cesta 11, súd konštatuje právomoc na prejednanie veci.

22. Pri posúdení rozhodného práva, ktoré je potrebné na daný skutkový stav aplikovať súd vychádzal z obsahu Rámcovej zmluvy o obchodnej spolupráci uzatvorenej medzi zmluvnými stranami dňa 17.04.2003, v zmysle ktorej sa strany v čl. XIII Zmluvy dohodli, že Zmluva ako aj všetky právne vzťahy z tejto Zmluvy vzniknuté, ako aj právne vzťahy vzniknuté z jednotlivých kúpnych zmlúv uzatvorených medzi zmluvnými stranami z tejto Zmluvy v čase jej trvania sa riadia právnym poriadkom Českej republiky, najmä ustanovením zákona č. 513/1991 Zb., Obchodného zákonníka v platnom znení. Vzhľadom na

to, že zmluvný vzťah medzi stranami vznikol pred 17.12.2009, aplikuje sa na zmluvný vzťah Rímsky dohovor, ktorý je založený na uprednostnení dohody zmluvných strán o rozhodnom práve. Podľa čl. 3 Rímskeho dohovoru Zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia účastníci zmluvy. Voľba musí byť výslovná alebo musí dostatočne spoľahlivo vyplývať z ustanovení zmluvy alebo z okolností prípadu. Účastníci zmluvy si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť. Súd preto na daný skutkový stav aplikoval Obchodný zákonník platný v Českej republike v čase vzniku záväzkovo-právneho vzťahu strán.

23. Žalobca založil dôvodnosť uplatneného nároku z titulu zaplatenia ceny riadne dodaného tovaru žalovanému v celkovej sume 159.045,54 eur, ktorého existenciu, dôvodnosť a výšku žalovaný uznal dňa 02.05.2013 v Dodatku k Rámcovej zmluve o obchodnej spolupráci uzatvorenej dňa 17.04.2003 podľa ust. § 323 Obchodného zákonníka a súčasne v rámci tohto Dodatku sa žalovaný dňa 02.05.2013 zaviazal svoj záväzok podľa dohodnutých zmluvných podmienok postupne splácať. Žalobca ďalej uviedol, že vzhľadom na porušenie záväzku žalovaného postupne záväzok v rozsahu uznanej istiny splatíť v dohodnutých splátkach, žalobca listom zo dňa 13.01.2014 od Dohody o vyrovnaní záväzku odstúpil, pričom odstúpenie bolo žalovanému doručené dňa 28.01.2014. Vo väzbe na jednostranný právny úkon žalovaného o uznaní záväzku, žalobca má za to, že jednostranný právny úkon žalovaného, ktorým žalovaný uznal svoj záväzok voči žalobcovi, zostáva v platnosti aj po odstúpení od Dohody a vo väzbe na jednostranné uznanie pohľadávky žalobcu žalovaným, žalobca navrhuje zaviazat' žalovaného na zaplatenie dlžnej istiny s úrokom z omeškania vo výške 0,05% denne z tejto sumy počnúc dňom nasledujúcim od doručenia jednostranného odstúpenia od dohody, t. j. odo dňa 29.01.2014 až do zaplatenia celej dlžnej sumy.

24. Ťažiskom procesnej obrany žalovaného v prejednávanej veci je hmotnoprávna námietka zániku žalovanej pohľadávky žalobcu v dôsledku jednostranného právneho úkonu započítania pohľadávok žalovaného z titulu zmluvnej pokuty vyúčtovanej žalovaným prvý raz dňa 07.02.2014 ako pohľadávky žalovaného podľa faktúry č. P122013, znejúcej na sumu 195.876,- eur, z toho započítaná suma predstavuje výšku žalovanej istiny 159.045,54 eur a následne z dôvodu určitosti a právnej opatrnosti opakovane jednostranným právnym úkonom zo dňa 29.03.2017, ktorým žalovaný jednostranne započítal voči žalovanej pohľadávke žalobcu svoju pohľadávku vyúčtovanú faktúrou č. P142013, vystavenou dňa 01.12.2013, so splatnosťou 30.01.2014, vo výške 68.738,- eur a pohľadávku vyúčtovanú faktúrou č. P122013 vystavenou dňa 01.12.2013, so splatnosťou 30.01.2014 vo výške 195.876,- eur, a to v rozsahu, v akom sa vzájomné pohľadávky strán kryjú, t. j. vo výške 159.045,54 eur. V rámci jednostranného započítania pohľadávok žalovaný špecifikoval prípady porušenia záväzku žalobcom vo väzbe na dodanie výrobkov označeným odberateľom s vyčíslením ceny uskutočnených dodávok a s poukazom na vyčíslenie zmluvných pokút za porušenie záväzkov podľa časových období rokov 2010 - 2014, keď žalovaný porušenie povinnosti žalobcom vo vzťahu k uplatnenej zmluvnej pokute vymedzil označením daňového dokladu, fakturovanou sumou pokuty s dátumom splatnosti vyúčtovanej pokuty.

25. K aplikácii rozhodného práva na nároky uplatnené žalobcom z uzatvorených kúpnych zmlúv súd konštatuje, že výsledkom unifikačného procesu v medzinárodnom obchodnom práve je Dohovor OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru publikovaný ako oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 160/1991 Zb. (ďalej len „CISG“, „Dohovor“ alebo „Viedenský dohovor“). Viedenský dohovor je medzinárodnou zmluvou, ktorá obsahuje právne normy všeobecne aplikovateľné, ktoré sú priamo aplikovateľné v národných právnych systémoch, a ktorá sa vzťahuje na medzinárodnú kúpnu zmluvu s tým, že jej medzinárodný prvok je v tom, že kupujúci a predávajúci majú miesta podnikania v rôznych štátoch, ktoré sú zmluvnými štátmi Dohovoru. Vzhľadom na uvedené súd primárne aplikoval na daný skutkový stav Dohovor OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru, a v prípade, ak niektoré otázky neboli výslovne Dohovorom upravené, súd aplikoval príslušnú kolíznú normu. Uvedený postup súdu vyplýva z toho, že aj pri výslovnej voľbe práva zmluvné strany aplikáciu Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru nevylúčili.

26. Podľa čl. 1 Viedenského dohovoru tento Dohovor upravuje zmluvy o kúpe tovaru medzi stranami, ktoré majú miesta podnikania v rôznych štátoch a) ak tieto štáty sú zmluvnými stranami; alebo b) ak podľa ustanovení Medzinárodného práva súkromného sa má použiť právny poriadok niektorého zmluvného štátu.

27. Podľa čl. 4 Dohovoru tento Dohovor upravuje iba uzavieranie zmluvy o kúpe a práva a povinnosti predávajúceho a kupujúceho vznikajúce z takej zmluvy. Pokiaľ niečo iné nie je výslovne ustanovené v tomto Dohovore, nedotýka sa najmä a) platnosti zmluvy alebo ktoréhokoľvek jej ustanovenia alebo akejkoľvek zvyklosti; b) účinku, ktorý môže mať zmluva na vlastnícke právo k predávanému tovaru.

28. Podľa čl. 7 Dohovoru

Pri výklade tohto Dohovoru sa prihliadne na jeho medzinárodnú povahu a na potrebu podporovať jednotnosť pri jeho použití a dodržiavaní dobromyseľnosti v medzinárodnom obchode.

Otázky patriace do predmetu úpravy tohto Dohovoru, ktoré sa v ňom výslovne neriešia, sa riešia podľa všeobecných zásad, na ktorých Dohovor spočíva, alebo, ak také zásady chýbajú, podľa ustanovení právneho poriadku rozhodného podľa ustanovení medzinárodného práva súkromného.

29. Podľa čl. 11 Dohovoru, zmluva o kúpe sa nemusí uzavrieť alebo preukazovať písomne a nevyžadujú sa pri nej žiadne iné formálne náležitosti; možno ju preukazovať akýmikoľvek prostriedkami, včítane svedkov.

30. Podľa čl. 30 Dohovoru, predávajúci je povinný dodať tovar, odovzdať akékoľvek doklady, ktoré sa naň vzťahujú, a vlastnícke právo k tovaru, ako vyžaduje zmluva a tento Dohovor za podmienok ustanovených zmluvou a týmto Dohovorom.

31. Podľa čl. 53 Dohovoru, kupujúci je povinný zaplatiť za tovar kúpnu cenu a prevziať dodávku v súlade so zmluvou a týmto Dohovorom.

32. Podľa čl. 59 Dohovoru, kupujúci je povinný zaplatiť kúpnu cenu v dobe ustanovenej zmluvou alebo určiteľnej podľa zmluvy a tohto Dohovoru a nie je potrebné, aby bol na to vyzvaný alebo aby boli splnené iné formality zo strany predávajúceho.

33. Podľa čl. 78 Dohovoru, ak sa strana oneskorí s platením kúpnej ceny alebo inej peňažnej sumy, má druhá strana nárok na úroky z omeškania bez toho, aby boli dotknuté akékoľvek nároky na náhradu škody podľa článku 74.

34. Podľa § 3028 ods. 3 Občianskeho zákonníka Českej republiky č. 89/2012 Sb. v znení neskorších predpisov, není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti.

35. Podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka Českej republiky č. 513/1991 Sb. v znení účinnom do 31.12.2013 (ďalej len Obchodný zákonník), táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

36. Podľa § 745 Obchodného zákonníka

Zmluvou o výhradnom predaji sa zaväzuje dodávateľ, že tovar určený v zmluve nebude v určitej oblasti dodávať inej osobe než odberateľovi.

Ak zmluva nie je dojednaná písomne alebo ak nie je v nej určená oblasť alebo druhy tovaru, na ktoré sa zmluva vzťahuje, je neplatná.

37. Podľa § 746 Obchodného zákonníka, dodávateľ nesmie po dobu platnosti zmluvy dodávať určený tovar priamo ani nepriamo nikomu inému vo vyhradenej oblasti než odberateľovi, prípadne osobám, ktorým to zmluva dovoľuje. Zmluva nezbavuje dodávateľa práva vykonávať propagáciu a prieskum trhu vo vyhradenej oblasti.

38. Podľa § 747 Obchodného zákonníka, jednotlivé predaje v rámci zmluvy o výhradnom predaji sa uskutočňujú na základe samostatných kúpnych zmlúv. Časť obsahu týchto zmlúv sa môže dohodnúť už v zmluve o výhradnom predaji.

39. Podľa § 748 Obchodného zákonníka, ak v zmluve nie je určené, na akú dobu sa uzaviera, zaniká zmluva po uplynutí jedného roka po jej uzavretí. Ak zo zmluvy vyplýva, že ju strany zamýšľali uzavrieť na dobu neurčitú a nedohodli výpovednú lehotu, môže ju ktorákoľvek zo strán ukončiť výpoveďou, ktorá nadobúda účinnosť ku koncu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom sa výpoveď doručila druhej strane.

40. Podľa § 749 Obchodného zákonníka, ak odberateľ nedodrжал časové rozvrhnutie odberu tovaru predpokladané v zmluve alebo ak odoberá tovar, ktorý je predmetom zmluvy o výhradnom predaji, od iného dodávateľa, hoci mu toto právo nebolo v zmluve priznané, môže dodávateľ od zmluvy odstúpiť, nemá však nárok na náhradu škody.

Ak dodávateľ dodá v rozpore so zmluvou iným odberateľom, môže odberateľ odstúpiť od zmluvy.

41. Podľa § 409 ods. 1 Obchodného zákonníka, kúpnu zmluvou sa predávajúci zaväzuje dodať kupujúcemu hnutelnú vec (tovar) určenú jednotlivu alebo čo do množstva a druhu a previesť na neho vlastnícke právo k tejto veci a kupujúci sa zaväzuje zaplatiť kúpnu cenu.

42. Podľa § 266 ods. 1, 2, 3, 4 Obchodného zákonníka

Prejav vôle sa vykladá podľa úmyslu konajúcej osoby, ak tento úmysel bol strane, ktorej je prejav vôle určený, známy alebo jej musel byť známy.

V prípadoch, keď prejav vôle nemožno vyložiť podľa odseku 1, vykladá sa prejav vôle podľa významu, ktorý by mu spravidla prikladala osoba v postavení osoby, ktorej bol prejav vôle určený. Výrazy používané v obchodnom styku sa vykladajú podľa významu, ktorý sa im spravidla v tomto styku prikladá. Pri výklade vôle podľa odsekov 1 a 2 sa vezme náležitý zreteľ na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle, včítane rokovania o uzavretí zmluvy a praxe, ktorú strany medzi sebou zaviedli, ako aj následného správania strán, pokiaľ to pripúšťa povaha vecí.

Prejav vôle, ktorý obsahuje výraz pripúšťajúci rôzny výklad, treba pri pochybnostiach vykladať na ťarchu strany, ktorá ako prvá v konaní tento výraz použila.

43. Podľa § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda. Podľa ods. 2 cit. zák. ust. zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo určený spôsob jej určenia.

44. Podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti a nie je dohodnutá sadzba úrokov z omeškania, je dlžník povinný platiť z nezaplatenej sumy úroky z omeškania vo výške určenej v zmluve, inak určené predpismi občianskeho práva.

45. Podľa § 580 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu 31.12.2013, ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

46. Podľa § 340 ods. 1 Obchodného zákonníka, dlžník je povinný záväzok splniť v čase určenom v zmluve.

47. Podľa § 344 Obchodného zákonníka, od zmluvy možno odstúpiť iba v prípadoch, ktoré ustanovuje zmluva alebo tento alebo iný zákon.

48. Podľa § 345 ods. 1, 2, 3 Obchodného zákonníka

Ak omeškanie dlžníka (§ 365) alebo veriteľa (§ 370) znamená podstatné porušenie jeho zmluvnej povinnosti, je druhá strana oprávnená od zmluvy odstúpiť, ak to oznámi strane v omeškaní bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o tomto porušení dozvedela.

Na účely tohto zákona je porušenie zmluvy podstatné, ak strana porušujúca zmluvu vedela v čase uzavretia zmluvy alebo v tomto čase bolo rozumné predvídať s prihliadnutím na účel zmluvy, ktorý vyplynul z jej obsahu alebo z okolností, za ktorých bola zmluva uzavretá, že druhá strana nebude mať záujem na plnení povinností pri takom porušení zmluvy. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že porušenie zmluvy nie je podstatné.

Ak strana oprávnená požadovať plnenie zmluvnej povinnosti druhej strany oznámi, že na splnení tejto povinnosti trvá, alebo ak nevyužije včas právo odstúpiť od zmluvy podľa odseku 1, je oprávnená odstúpiť od zmluvy len spôsobom ustanoveným pre nepodstatné porušenie zmluvnej povinnosti; ak pre dodatočné plnenie určí lehotu, vzniká jej právo odstúpiť od zmluvy po uplynutí tejto lehoty.

49. Podľa § 347 ods. 1, 2, 3 Obchodného zákonníka

Ak sa omeškanie dlžníka alebo veriteľa týka iba časti splatného záväzku, je druhá strana oprávnená odstúpiť od zmluvy len ohľadne plnenia, ktoré sa týka tejto časti záväzku.

Pri zmluvách s postupným čiastkovým plnením možno odstúpiť od zmluvy iba ohľadne čiastkového plnenia, s ktorým je dlžník v omeškaní.

Ohľadne časti plnenia, pri ktorom nenastalo omeškanie, alebo ohľadne čiastkového plnenia, ktoré už bolo prijaté alebo sa má uskutočniť až v budúcnosti, možno odstúpiť od zmluvy, ak táto časť plnenia alebo toto čiastkové plnenie nemá zrejme vzhľadom na svoju povahu pre oprávnenú stranu hospodársky význam bez zvyšku plnenia, pri ktorom nastalo omeškanie, alebo neplnenie záväzku ako celku znamená podstatné porušenie zmluvy.

50. Na pojednávaní konanom dňa 21.04.2017 sa žalobca v celom rozsahu pridŕžoval podanej žaloby a písomných vyjadrení predložených do obsahu spisového materiálu. K procesnej obrane žalovaného a vo väzbe na ustanovenie čl. IV Rámcovej zmluvy zo dňa 17.04.2003 žalobca namietol neúčinnosť predmetnej Zmluvy, vychádzajúc z nedodržania zmluvnej podmienky žalovaným, týkajúcej sa dohodnutých minimálnych mesačných odberov v jednotlivých mesiacoch trvania Zmluvy. Žalobca má za to, že pri nedodržaní minimálnych mesačných odberov táto okolnosť spôsobila neúčinnosť ostatných ustanovení Zmluvy, a to s poukazom na obsah čl. IV Rámcovej zmluvy. Žalobca odmietol žalovaným prezentovanú interpretáciu zmluvných ustanovení a to aj s poukazom na skutočnosť, že k momentu uzavretia Dodatku k Rámcovej zmluve zo dňa 02.05.2013 žalobca nebol výrobcom výrobkov, ktoré tvorili predmet kúpnych zmlúv, preto Dodatkom k Zmluve žalobca nemienil zakladať akékoľvek výhradné zastúpenie žalovaného ako odberateľa žalobcu.

51. Žalovaný na podporu svojej argumentácie a procesnej obrany zdôraznil, že napriek spochybneniu účinnosti Rámcovej zmluvy žalobca sa žalobným návrhom domáha zaplatenia dlžnej sumy spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,05% za každý deň omeškania, ktorého sadzba vyplýva z Rámcovej zmluvy. Má za to, že ak by Rámcová zmluva nebola účinná, potom by nebolo dojednané aj účinným spôsobom príslušenstvo pohľadávky a žalobca by požadoval len zákonný úrok z omeškania. Podľa tvrdení žalovaného naplnením minimálneho odberu tovaru v mesiaci november 2005 Zmluva nadobudla účinnosť, k jej ukončeniu žiadnou zo zmluvných strán nedošlo, a to ani odstúpením, ani výpoveďou, prípadne dohodou ani žiadnym iným spôsobom. K zániku tejto Zmluvy nedošlo ani zo zákona a za predpokladu, že uvedená odkladacia podmienka bola platne dojednaná, Zmluva nadobudla účinnosť v novembri 2005 a túto účinnosť doposiaľ nestratila. Tým, že žalobca uzatvoril so žalovaným Dodatok k Zmluve, o ktorej tvrdí, že je neúčinná, žalobca potvrdil, že sa Zmluvou riadil po uzavretí Zmluvy a rovnako aj po mesiaci november 2005, nakoľko žalovaný na základe tejto Zmluvy odoberal od žalobcu tovar niekoľko rokov. Žalovaný je názoru, že súd ako predbežnú otázku musí posúdiť a vyhodnotiť účinnosť Rámcovej zmluvy vo vzťahu k procesnej obrane žalovaného spočívajúcej v tvrdení, že nárok žalobcu zanikol v dôsledku započítania s nárokom žalovaného na zmluvnú pokutu. Z právnej opatrnosti žalovaný navrhol výsluch svedkov pre prípad dokazovania vzniku nároku žalovaného na uplatnenie si zmluvnej pokuty a jej výšky, okrem už označených svedkov aj výsluchom odberateľov, ktorých žalobca označil v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 18.04.2017. Žalovaný súčasne poukázal na to, že obsahom Dodatku k Rámcovej zmluve bola aj Dohoda o vyrovnaní záväzku žalovaného, od ktorej žalobca odstúpil písomne listom zo dňa 13.01.2014. Žalovaný súčasne na pojednávaní predložil do súdneho spisu započítanie vzájomných pohľadávok učené žalovaným dňa 29.03.2017 z dôvodu, aby bolo nepochybné, určité a zrozumiteľné, ktoré pohľadávky žalovaný započítal. Žalovaný súčasne predložil reakciu žalobcu k započítaniu podaním zo dňa 04.04.2017, ktorým žalobca započítanie odmietol.

52. Žalobca v rámci prostriedkov procesného útoku na pojednávaní ďalej uviedol, že žalovaná pohľadávka vznikla z obchodného styku procesných strán, kedy na základe objednávok žalovaného žalobca dodával žalovanému tovar, ktorého kúpnu cenu žalobca vyúčtoval žalovanému. Žalobca zdôraznil, že žalovaný pohľadávku čo do dôvodu jej existencie a výšky uznal žalovaný v Dodatku k Rámcovej zmluve a napriek tomu, že žalobca následne odstúpil do tohto Dodatku, uvedená skutočnosť však nemá vplyv na účinky uznania záväzku žalovaného ako jednostranného právneho úkonu, v rámci

ktorého žalovaný uznal pohľadávku žalobcu v časti istiny ako aj úrokov z omeškania v sadzbe 0,05% z dlžnej čiastky za každý začatý deň omeškania, a preto žalobca uplatňuje spolu s istinou úrok z omeškania vo väzbe na uznanie záväzku žalovaným Dodatkom zo dňa 02.05.2013. Žalobca súčasne namietol premlčanie pohľadávky, ktorú žalovaný učinil predmetom započítania vzájomných pohľadávok procesných strán.

53. Medzi stranami nesporné je uskutočnenie dodávky tovaru žalobcom žalovanému na základe objednávok žalovaného tak, ako tieto boli žalobcom fakturované v celkovej sume žalovanej pohľadávky 159.045,54 eur. Rovnako je medzi stranami nesporné, že žalovaný doručil žalobcovi dva jednostranné právne úkony započítania vzájomných pohľadávok s dátumom dňa 07.02.2014 a dňa 29.03.2017, na ktoré žalobca reagoval ich odmietnutím. Za nespornú skutočnosť súd hodnotí uzatvorenie Dohody strán o vyrovnaní žalovaným uznaného záväzku v sume 177.578,12 eur v dohodnutých splátkach zo dňa 02.05.2013, od ktorej žalobca po opakovanom márnom uplynutí lehoty na dodatočné splnenie všetkých dlžných splátok dňa 13.01.2014 odstúpil z dôvodu podstatného porušenia zmluvy žalovaným podľa § 345 Obchodného zákonníka, s účinkami odstúpenia dňa 28.01.2014 (okamih doručenia odstúpenia žalovanému).

54. Otázkou spornou medzi procesnými stranami je účinnosť Rámcovej zmluvy o obchodnej spolupráci uzatvorenej dňa 17.04.2003 a platnosť jednostranných právnych úkonov započítania vzájomných pohľadávok uskutočnených žalovaným dňa 07.02.2014 a následne dňa 29.03.2017.

55. Rámcovú zmluvu o obchodnej spolupráci uzatvorenú medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným dňa 17.04.2003 súd za hľadiska jej obsahových náležitostí posúdil ako zmluvu o výhradnom predaji podľa § 745 a nasl. Obchodného zákonníka. Predmetnou Zmluvou sa právny predchodca žalobcu zaviazal žalovanému ako výhradnému distribútorovi, že ohľadne sortimentu, ktorý Zmluva vymedzuje bližšie v čl. I, nebude kontaktovať iné subjekty so sídlom na území Slovenskej republiky, pokiaľ nebude medzi stranami dohodnuté inak a v prípade požiadaviek od týchto subjektov so sídlom v SR, bude záujemcov odkazovať na firmu odberateľa (žalovaného). Pre prípad porušenia tejto povinnosti zmluvné strany dohodli zmluvnú pokutu vo výške 100% z ceny takto zisteného tovaru.

56. Zmluva obsahuje všetky jej podstatné náležitosti predpokladané ustanovením § 745 Obchodného zákonníka, t. j. záväzok dodávateľa nedodávať tovar v určenej oblasti inému ako v zmluve určenému subjektu, určenie tovaru, na ktorý sa výhradný predaj vzťahuje a územie, na ktoré sa záväzok z tejto zmluvy vzťahuje. Zmluva o výhradnom predaji má písomnú formu, vymedzenú dobu platnosti ako dobu neurčitú s tým, že zmluva upravuje právo zmluvných strán zmluvu vypovedať písomnou výpoveďou doručenou druhému účastníkovi zmluvy s výpovednou lehotou v dĺžke trvania 6 mesiacov, začínajúcou plynúť od prvého dňa nasledujúceho po doručení výpovede účastníkovi, ktorému je určená. Zmluva o výhradnom predaji je súčasťou Rámcovej zmluvy o spolupráci, pričom jednotlivé realizačné kúpne zmluvy sa uskutočňovali podľa nesporného tvrdenia strán na základe objednávok žalovaného a následne uskutočnených dodávok tovaru, ktorého cenu žalobca fakturoval žalovanému faktúrami pripojenými k žalobe. V čl. XIII Rámcovej zmluvy o spolupráci zmluvné strany prejavili vôľu, že nielen táto zmluva, ale aj všetky právne vzťahy, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, ako aj právne vzťahy vzniknuté z jednotlivých kúpnych zmlúv uzatvorených medzi zmluvnými stranami v čase trvania zmluvy, sa riadia právnym poriadkom Českej republiky, a to najmä ustanovením zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v jeho platnom znení.

57. Pre posúdenie platnosti a účinnosti Rámcovej zmluvy o obchodnej spolupráci ako celku a jej jednotlivých zmluvných ustanovení súd vykonal dôkaz obsahom listiny (Rámcovej zmluvy), výsluchom bývalého generálneho riaditeľa právneho predchodcu žalobcu P. Z. D., L., ktorý pri uzatváraní Rámcovej zmluvy o obchodnej spolupráci konal ako štatutárny orgán právneho predchodcu žalobcu a prečítaním Čestného prehlásenia M. K., bývalého zamestnanca právneho predchodcu žalobcu zo dňa 10.01.2018.

58. Svedok D. vo svojej svedeckej výpovedi popísal okolnosti uzavretia Rámcovej zmluvy a jej plnenia. Z obsahu svedeckej výpovede nesporne vyplynulo, že v záujme stabilizácie firmy žalobcu a naštartovania obchodných aktivít žalobcu došlo k uzavretiu Rámcovej zmluvy o obchodnej spolupráci so žalovaným dňa 17.04.2003, ktorej predkladateľom bol právny predchodca žalobcu. Vo vzťahu k spornému ustanoveniu čl. IV Rámcovej zmluvy svedok potvrdil skutočnosť, že predpokladané minimálne

mesačné odbery v objeme 3 milióny Kč boli výsledkom dohody zmluvných strán s tým, že ich nedodržanie neviedlo k automatickej strate účinnosti zmluvy, ale predpokladalo možnosť rokovania strán za účelom uzatvorenia novej zmluvy, prípadne dodatku k tejto zmluve, k čomu za čas pôsobenia svedka ako štatutárneho orgánu v obchodnej spoločnosti právneho predchodcu žalobcu, t.j. do roku 2006 nedošlo. Výpoveď svedka D. potvrdila procesnú obranu žalovaného v časti ním tvrdenej platnosti a účinnosti Rámcovej zmluvy o obchodnej spolupráci, ktorá od momentu jej uzavretia dňa 17.04.2003 bola modifikovaná až uzatvorením Dodatku k Rámcovej zmluve o obchodnej spolupráci dňa 02.05.2013. Výpoveď svedka je súladná s obsahom Čestného prehlásenia M. K., ktorý rovnako v Prehlásení popísal dôvody uzatvorenia Rámcovej zmluvy, jej hlavný hospodársky účel a snahu o maximálne dosiahnutie dohodnutých objemov odberu tovaru žalovaným. Z Prehlásenia vyplýva, že napriek snahe dodávateľa aj z dôvodu zlej platobnej disciplíny žalovaného k očakávanému nárastu obchodu medzi stranami nedošlo. K výpovedi Rámcovej zmluvy zo strany dodávateľa nedošlo z dôvodu predpokladaného dodatočného naplnenia dohodnutých objemov tovaru a zaplatenia dlžných faktúr žalovaným.

59. Záver súdu o platnosti a účinnosti Rámcovej zmluvy korešponduje aj s následným správaním sa zmluvných strán, keď žalobca 02.05.2013 pristúpil k uzatvoreniu Dodatku k Rámcovej zmluve o obchodnej spolupráci zo dňa 17.04.2003, v rámci ktorého zmluvné strany v čl. I Dodatku uviedli právny dôvod záväzku žalovaného v celkovej sume 177.578,12 eur, založený na riadne prevzatých dodávkach tovaru žalovaným dodaného právnym predchodcom žalobcu na základe objednávok žalovaného bližšie špecifikovaný v „Súpise dlžných faktúr“, ktorý tvorí neoddeliteľnú prílohu Dohody.

60. V spoločnom prehlásení, ktoré je obsahom Dodatku k Zmluve, zmluvné strany uviedli výšku a rozsah nesplateného záväzku v časti istiny 177.578,12 eur a príslušenstva vo výške 0,05% z dlžnej čiastky za každý začatý deň omeškania s konštatovaním, že táto suma pozostáva z vystavených a doposiaľ neuhradených faktúr za prevzatý tovar, ktorého súpis tvorí neoddeliteľnú súčasť dohody a v čl. II žalovaný ako osoba povinná podľa tejto Dohody výslovne uznal existenciu, dôvodnosť, legitimitu a výšku vyššie uvedeného individualizovaného záväzku voči právnemu predchodcovi žalobcu podľa tejto dohody. V čl. III sa zmluvné strany dohodli na úhrade záväzku žalovaným v uznanom rozsahu a súčasne uzatvorili dohodu o odpustení všetkých penalizácií z uznaných faktúr vrátane úrokov z omeškania a zmluvných pokút. Zmluvné strany sa dohodli, že žalovaný vykoná úhradu dlžnej istiny postupným splácaním žalobcovi, a to buď hotovosťou v sídle žalobcu alebo bankovým prevodom na účet žalobcu, prípadne dodávkou materiálu a to v 48 mesačných splátkach, s prvou splátkou vo výške 3.725,12 eur a ďalších 47 splátok po 3.699,- eur splatných vždy k 30.-temu dňu v mesiaci. Súčasne sa dohodli, že v prípade, ak žalovaný uhradí prvých 42 splátok riadne a včas, právny predchodca žalobcu odpustí úhradu ostávajúcich 6 splátok vystavením dobropisu na sumu 22.194,- eur.

61. V ďalšej časti súd posudzoval platnosť a účinnosť jednostranných právnych úkonov započítania pohľadávok žalovaného ako zmluvnej pokuty voči pohľadávke žalobcu z titulu úhrady kúpnej ceny dodaného tovaru.

62. Zákonná úprava v ust. § 580 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovenie je aplikovateľné aj na obchodné záväzkové vzťahy, vychádza z predpokladu, že ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

63. V zmysle vyššie citovaného ust. § 580 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje započítanie jednostranným právnym úkonom, je zrejmé, že v prípade jeho platnosti nastávajú účinky zániku záväzku k okamihu stretu pohľadávok spôsobilých na započítanie. Započítať tak možno len vzájomné pohľadávky, pohľadávky rovnakého druhu, platné pohľadávky, splatné pohľadávky a pohľadávky, ktoré nie sú zo zákona zo započítania vylúčené (§ 581 Občianskeho zákonníka).

64. Žalovaný v rámci procesnej obrany tvrdí, že počas platnosti Rámcovej zmluvy o obchodnej spolupráci žalobca porušil zmluvné ustanovenie čl. VI Zmluvy, keď počas platnosti Zmluvy dodával tovar, ktorého výhradným distribútorom na území Slovenskej republiky bol žalovaný, aj iným podnikateľom na území Slovenskej republiky, ktorých žalovaný vymedzil obchodným menom a cenou dodaného tovaru. Žalobca skutočnosť, že dodával tovar aj iným odberateľom ako žalovanému na území Slovenskej republiky, nečinil spornou. Od podania žaloby však namietal neurčitosť započítania pohľadávky žalovaného, keď z

obsahu týchto právnych úkonov nevyplýva za aké konkrétne porušenie zmluvy žalobca pokutu uplatňuje a z akých podkladov pri vyčíslení pokuty žalovaný vychádzal. V rámci záverečného prednesu na pojednávaní ďalej namietol, že medzi odberateľmi žalobcu vo vzťahu k namietanému porušeniu zmluvnej povinnosti žalovaný uviedol aj podnikateľa so sídlom na území Českej republiky - Z. D. E., a to pri cene dodaného tovaru 5.486.763,- Kč. Pokiaľ ide o samotné porušenie zmluvnej povinnosti, ku ktorej dodržiavaniu sa žalobca v zmluve zaviazal, uvedenú okolnosť žalobca nečinil spornou, keďže primárne vychádzal z predpokladu neúčinnosti tohto zmluvného ustanovenia, a to vo väzbe na nedodržané mesačné objemy tovaru, ktoré mal podľa zmluvy žalovaný od žalobcu odoberať.

65. V procesnej rovine súd konštatuje, že započítací prejav môže mať povahu hmotnoprávneho úkonu alebo procesného úkonu. Započítací prejav ako hmotnoprávny úkon je spravidla jednostranným právnym úkonom smerujúcim k započítaniu, pričom účinnosť nadobúda dorúčením jeho adresátovi. Započítací prejav zásadne nie je viazaný na predpísanú právnu formu, avšak prejav vôle smerujúci k započítaniu musí byť dostatočne určitý v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, to znamená, že musí z neho vyplývať, akej pohľadávky sa týka a v akej výške sa na započítanie uplatňuje a proti akej pohľadávke veriteľa smeruje, prípadne v akej výške tieto pohľadávky zanikajú. Po tomto prejave nastáva zánik pohľadávky, ktorý zákon viaže k okamihu stretnutia vzájomných pohľadávok. Právny úkon započítania, ktorým dlžník započítava proti pohľadávke veriteľa viac svojich pohľadávok prevyšujúcich vo svojom súčte pohľadávku veriteľa bez toho, aby z neho bolo zrejmé, ktorá časť započítavaných pohľadávok započítaním zanikla a ktorá nie, je podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatný pre neurčitosť (obdobne Ro NS ČR zo dňa 07.09.2005, sp. zn. 32Odo 215/2005).

66. Súd posudzoval platnosť a účinnosť hmotnoprávneho úkonu jednostranného započítania pohľadávok, ktoré učinil žalovaný listom zo dňa 07.02.2014 (č. I. 12) ako aj duplicitným právnym úkonom dňa 29.03.2017 (č. I. 1608) a následne na pojednávaní v rámci záverečného prednesu k veci.

67. Jednostranným započítaním vzájomných pohľadávok zo dňa 07.02.2014 žalovaný započítal voči žalovanej pohľadávke žalobcu v rozsahu nesplneného záväzku z faktúr, ktoré žalovaný bližšie špecifikuje v oznámení zo dňa 07.02.2014 svoju pohľadávku v celkovej výške 159.045,54 eur bližšie označenú faktúrou č. P122013 znejúcou na sumu 195.876,- eur. Spolu s jednostranným započítaním pohľadávok žalovaný doručil žalobcovi 4 faktúry, a to faktúru č. P112013 na sumu 167.892,- eur, splatnú 30.01.2014, faktúru č. P122013, na sumu 195.876,- eur, splatnú 30.01.2014, faktúru č. P132013 na sumu 187.542,- eur, splatnú dňa 30.01.2014 a faktúru č. P142013, na sumu 68.738,- eur, splatnú dňa 30.01.2014, z ktorých predmetom započítania mala byť len časť pohľadávky žalovaného na podklade faktúry č. P122013.

68. Faktúrou č. P122013 žalovaný vyúčtoval žalobcovi pokutu s odkazom na Rámcovú zmluvu o obchodnej spolupráci zo dňa 17.04.2003, a to za obdobie od 01.01. do 31.12.2011, v celkovej sume 195.876,- eur, so splatnosťou 30.01.2014 a to bez toho, že by vo faktúre, prípadne v jednostrannom právnom úkone započítania vzájomných pohľadávok žalovaný bližšie špecifikoval konkrétne porušenie právnej povinnosti žalobcu v jeho vecnej a časovej rovine, t.j. vo vzťahu ku konkrétnemu odberateľovi, v presne vymedzenom čase, a bez toho, že by z tohto právneho úkonu vyplývali iné skutočnosti, ktoré by protiprávne konanie žalobcu vymedzili dostatočným, s iným konaním nezameniteľným spôsobom, ako podklad pre určitú individualizáciu započítavanej pohľadávky žalovaného. Rovnako súd poznamenáva, že k jednostrannému započítaniu vzájomných pohľadávok žalovaným došlo dňa 07.02.2014, t. j. v čase, kedy pohľadávka z titulu zaplatenia zmluvnej pokuty za obdobie od 01.01. do 31.12.2010 nemohla byť splatnou, nakoľko faktúry, ktorými žalovaný vyúčtoval žalobcovi zmluvnú pokutu, žalovaný doručil žalobcovi nesporne spolu s jednostranným započítaním pohľadávok, a teda splatnosť zmluvnej pokuty mohla nastať najskeôr deň nasledujúci po doručení výzvy na zaplatenie. Uvedené znamená, že napriek lehote splatnosti vyplývajúcej zo žalovaným vystavených faktúr, splatnosť zmluvnej pokuty nemohla nastať skôr, ako sa vyúčtovanie zmluvnej pokuty dostalo do dispozičnej sféry žalobcu. Pokiaľ žalovaný doručil žalobcovi jednostranný zápočet vzájomných pohľadávok zo dňa 07.02.2014 až dňa 10.02.2014, je na mieste konštatovať, že v čase uskutočnenia jednostranného započínania vzájomných pohľadávok žalovaný nedisponoval pohľadávkou spôsobilou na jednostranné započítanie a to z dôvodu nedostatku splatnosti týchto pohľadávok.

69. Vo vzťahu k jednostrannému započítaniu vzájomných pohľadávok žalovaného učinené listom zo dňa 29.03.2017 súd konštatuje, že ani v prípade opakovaného jednostranného započítania pohľadávok

žalovaného právny úkon započítania nie je možné vyhodnotiť ako určitý a platný právny úkon podľa ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Napriek tomu, že žalobca už v podanej žalobe a opakovane v rámci písomného vyjadrenia k procesnej obrane žalovaného a v priebehu celého konania o.i. namietal, že zo zaslaných faktúr žalovaného nevyplýva, za aké konkrétne porušenie zmluvy žalovaný žalobcovi pokuty účtuje, akým spôsobom žalovaný k účtovaným čiastkam dospel a či a z akých podkladov boli tieto pokuty vyčíslené, uvedenú neurčitosť právneho úkonu žalovaný neodstránil ani v priebehu súdneho konania. Pokiaľ žalovaný v započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 29.03.2017 označil viacerych odberateľov, ktorým mal žalobca dodávať tovar, na ktorý sa vzťahovala „exkluzivita“ odberu žalovaného a súčasne uviedol cenu im dodaného tovaru, vo väzbe na ktoré skutočnosti žalovaný viazal štyri ním vystavené faktúry za jednotlivé roky 2010 - 2014, súd konštatuje, že z takto vymedzených pohľadávok žalovaného, ktoré žalovaný učinil predmetom jednostranného započítania, nie je možné určiť, za ktoré konkrétne porušenie povinnosti žalobcu v tom ktorom období, vo vzťahu ku ktorému z odberateľov tovaru, v konkrétnej cene jemu dodaného tovaru, zmluvnú pokutu žalovaný žalobcovi vyčísliť, v akom rozsahu je táto predmetom vzájomného započítania pohľadávok voči pohľadávkam žalobcu a v akom rozsahu tá ktorá z pohľadávok žalovaného zanikla vzájomným zápočtom.

70. Pre posúdenie procesnej obrany žalovaného spočívajúcej v tvrdení zániku žalovanej pohľadávky žalobcu započítaním započítacím prejavom žalovaného zo dňa 29.03.2017, ktorým žalovaný započítal proti nespornej pohľadávke žalobcu v celkovej sume 159.045,54 eur svoju pohľadávku z titulu zmluvnej pokuty vyúčtovanej faktúrou č. P142013 so splatnosťou 30.01.2014 vo výške 68.738,- eur a pohľadávku z titulu zmluvnej pokuty vyúčtovanej faktúrou č. P122013 splatnou dňa 30.01.2014 v sume 195.876,- eur (t.j. spolu pohľadávky vo výške 264.614,- eur), súd konštatuje, že úspech takto formulovanej obrany žalovaného závisel na 1) preukázaní existencie platného prejavu vôle o započítaní a 2) na preukázaní existencie pohľadávky žalovaného spôsobilej na započítanie. Obe podmienky je žalovaný povinný preukázať kumulatívne. Teda jedným z predpokladov úspešnosti procesnej obrany žalovaného je preukázanie platnosti započítacieho prejavu, ktorý musí mať zákonom požadované náležitosti, nakoľko z obsahu prejavu smerujúceho k započítaniu musí byť zrejmé a určité, ktorá pohľadávka alebo ktoré z viacerých pohľadávok sa uplatňujú na započítanie, v akej výške, proti ktorej pohľadávke veriteľ, prípadne proti ktorým z viacerých pohľadávok veriteľ.

71. Z vykonaného dokazovania, a to prednesmi zástupcov procesných strán, listinnými dôkazmi, osobitne jednostranným právnym úkonom započítania vzájomných pohľadávok a sprievodným listom žalovaného zo dňa 29.03.2017, pri súčasnej námietke žalobcu vzťahujúcej sa k neurčitosti právneho úkonu započítania týchto pohľadávok, súd dospel k záveru, že žalovaný nepreukázal platnosť jednostranného právneho úkonu započítania pohľadávok voči žalovanej pohľadávke žalobcu z dôvodu jeho neurčitosti. Z obsahu tohto právneho úkonu nebolo zrejmé a určité, ktorá pohľadávka žalovaného, jej identifikácia, sa započítava s pohľadávkou žalobcu a to tak, aby bolo možné spoľahlivo vyvodiť záver, ktoré zo vzájomne započítaných pohľadávok zanikajú a ku ktorému momentu a vo väzbe na dostatočnú individualizáciu pohľadávky žalovaného vyhodnotiť žalobcom uplatnenú námietku premĺčania pohľadávky žalovaného uplatnenú žalobcom v priebehu konania, a to vrátane kompenzačného prejavu žalovaného, ktorý žalovaný učinil v rámci záverečného prednesu k veci, keď opakovane z dôvodu „právnej opatrnosti“ po tretí raz započítal celú sumu svojich pohľadávok z titulu zmluvnej pokuty vo výške „takmer 450.000,- eur“ s nárokom žalobcu. Tvrdenie žalovaného o tom, že žalobca k momentu ukončenia dokazovania nespochybňoval obsahovú časť žalovaným vystavených faktúr ani nároku na zmluvnú pokutu, súd hodnotí ako nezodpovedajúce skutočnosti, keď už v podanej žalobe zo dňa 12.03.2015 žalobca namietol absenciu vymedzenia konkrétneho porušenia Zmluvy, z ktorého žalovaný pokuty účtuje a tiež podkladov, na základe ktorých bola konkrétna výška pokuty vyčíslená. Svoju námietku žalobca uplatnil aj v rámci vyjadrenia k obrane žalovaného zo dňa 20.09.2016, keď žalobca opakovane namietol nepreskúmateľnosť pohľadávky žalovaného bez vymedzenia konkrétneho porušenia zmluvy vo vzťahu k uplatnenej pokute a nedostatok podkladov pre vyčíslenie pokuty. Na podanú žalobu a písomné vyjadrenia k veci sa žalobca odvolal aj v rámci prednesu na pojednávaní dňa 21.04.2017 a započítacie prejavy žalovaného žalobca namietol aj z dôvodu, ktorý označil ako „nepodloženosť“ zápočtu v rámci svojho záverečného prednesu k veci.

72. Vo vzťahu k dôkazným návrhom žalovaného súd pri úvahe o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná, bral do úvahy skutočnosti, k preukázaniu ktorých je dôkaz žalovaným navrhovaný. Zásadne súd nevykonáva dôkazy, ktoré nie sú pre posúdenie veci relevantné a nemôžu smerovať k zisteniu rozhodujúcich skutočností predvídaných skutkovou podstatou právnej normy, ktorú je

potrebné na danú vec aplikovať. Vyhodnotením obsahových náležitostí jednostranného právneho úkonu započítania vzájomných pohľadávok, ktoré boli preukazované listinami predloženými žalovaným do obsahu spisového materiálu, súd posudzoval určitosť tohto právneho úkonu, pričom dospel k záveru, že nedostatok určitosti tohto úkonu nie je možné odstrániť vykonaním žalovaných navrhnutých dôkazov, ktorými žalovaný mienil preukazovať samotné porušenie povinnosti žalobcu a výšku nároku, ktorý mal žalovanému vzniknúť. Teda aj v prípade, ak by žalovaný v konaní preukázal vznik práva na zaplatenie zmluvnej pokuty v konkrétnej výške, pre prijatie záveru, že pohľadávka žalobcu zanikla jednostranným právnym úkonom započítania vzájomných pohľadávok, je predpokladom takéhoto záveru preukázanie platnosti právneho úkonu z hľadiska jeho určitosti ako požiadavky zákona vyplývajúcej z ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zákonného ustanovenia právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný. Právny úkon je neurčitý, ak je vyjadrenie prejavu vôle síce po jazykovej stránke zrozumiteľné, avšak nejednoznačné a tým aj neurčitý je jeho vecný obsah, pričom neurčitosť obsahu nemožno odstrániť a preklenúť ani výkladom právneho úkonu v zmysle ustanovenia § 266 Obchodného zákonníka. Ustanovenie § 266 ods. 1 vyjadruje základný princíp interpretácie právnych úkonov, pričom akcentuje význam vôle, ktorú uprednostňuje pred jazykovým prejavom. Jedná sa o subjektívne kritérium spočívajúce úmysle konajúceho, pričom sa vyžaduje, aby úmysel bol strane, ktorej je určený, známy alebo jej musel byť známy. Z uvedeného vyplýva, že spoločná vôľa strán má prednosť pred písaným alebo inak vyjadreným prejavom. Ustanovenie odseku 2 určuje postup pre prípad, ak prejav vôle nemožno vyložiť podľa odseku 1, teda ak úmysel konajúceho nemožno zistiť, pričom sa jedná o prípad objektivizácie interpretačného hľadiska, kedy sa berie do úvahy abstraktná osoba v rovnakom postavení ako subjekt, ktorému je prejav vôle určený. To znamená, že ide o ustálenie významu prejavenej vôle, ktorý by mu prisúdila osoba v postavení adresáta právneho úkonu. V odseku 3 zákon prikazuje, pokiaľ to pripúšťa povaha veci, brať náležitý ohľad na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle a na správanie účastníkov právneho úkonu.

73. Určitosť predmetu písomného právneho úkonu nie je obmedzená len na samotný text listiny, ktorý obsah úkonu zachytuje, ale postačuje aj odkaz na inú listinu, z ktorej je predmet úkonu objektívne, t.j. každému poznateľný. V rovine hmotnoprávnej je potrebné pohľadávku identifikovať uvedením právnej skutočnosti, na ktorej je založená, jej výškou, splatnosťou, príp. inými skutočnosťami, na základe ktorých je táto pohľadávka nezameniteľná s inou pohľadávkou.

74. Nakoľko aj pri aplikácii vyššie označených interpretačných pravidiel výkladu právneho úkonu nebolo možné odstrániť neurčitosť prejavenej vôle žalovaného v jednostrannom započítaní pohľadávok a to identifikovať vyčíslenú zmluvnú pokutu s konkrétnym porušením právnej povinnosti žalobcu, súd vyhodnotil právne úkony jednostranného započítania pohľadávok ako neplatné právne úkony z dôvodu ich neurčitosti. Pokiaľ jednostranný právny úkon započítania vzájomných pohľadávok mal spôsobiť zánik pohľadávok žalobcu, je nevyhnutné, aby vôľa žalovaného bola sprístupnená a určitá nielen adresátovi tohto právneho úkonu, ale aj súdu, ktorý posudzuje, či nastali účinky hmotnoprávneho úkonu dlžníka v rámci ním uplatnenej procesnej obrany. Nakoľko žalovaným navrhované dôkazy nesmerovali k preukázaniu prvej podmienky úspešného započítania vzájomných pohľadávok, a to k preukázaniu existencie platného prejavu vôle o započítaní, súd dôkazné návrhy žalovaného na výsluch jednotlivých odberateľov a oboznámenie účtovných dokladov žalobcu zamietol.

75. Súd je názoru, že nedostatok určitosti právneho úkonu nemožno opierať o informačný deficit žalovaného, pokiaľ sám žalovaný v písomnom vyjadrení k veci zo dňa 18.04.2017 poukázal na skutočnosť, že „až s určitým časovým odstupom žalovaný zistil, že na strane právneho predchodcu žalobcu došlo ku konaniu v rozpore s jeho zmluvnou povinnosťou, na ktoré je previazaná aj zmluvná pokuta“ a poukázal tiež na „časové trvanie činnosti žalovaného spočítavajúcej v zistení rozsahu porušenia zmluvnej povinnosti čo do kvantitatívneho a druhového vymedzenia dodaného tovaru a čo do určenia jednotlivých odberateľov, ktorým bol tovar dodaný a následného uplatnenia správnej výšky zmluvnej pokuty tak, aby už konkrétny nárok bol oprávnené vymáhaťelný“. Pri vymedzení vymáhaťelného nároku či už v podobe vzájomnej žaloby, námietky započítania v rámci procesnej obrany alebo hmotnoprávnej námietky jednostranného započítania pohľadávok je nevyhnutné, aby žalovaný špecifikoval uplatnený nárok v jeho vecnej rovine, obdobne ako pri podaní žaloby tak, aby nárok bol preskúmateľný, a aby z obsahu skutkových tvrdení v rámci procesnej strany bolo zrejmé, na akom skutkovom a právnom základe a v akej výške je nárok uplatňovaný. Dôkazné návrhy procesná strana označuje na preukázanie skutkových tvrdení. Teda aby procesná strana mohla splniť svoju procesnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia, keďže

predpokladom dôkaznej povinnosti je tvrdenie skutočnosti procesnou stranou, tzv. bremeno tvrdenia. Pokiaľ žalovaný svoj nárok z titulu zmluvnej pokuty uplatňoval voči žalobcovi viacerými samostatnými faktúrami, znejúcimi na rôzne sumy pohľadávok za rozdielne časové obdobia, musí žalovaný disponovať podkladmi, čo aj sám v priebehu konania v písomnom vyjadrení zo dňa 18.04.2017 potvrdil, ktoré žalovanému umožňujú bližšie individualizovať svoj nárok, a na druhej strane, ktoré poskytnú žalobcovi priestor adekvátne na procesnú obranu žalovaného reagovať. Len v prípade medzi účastníkmi sporných skutočností, právne relevantných pre rozhodnutie súdu, je namieste priestor pre navrhovanie dôkazov a ich vykonávanie súdom. Pokiaľ však takéto tvrdenia rozhodujúcich skutočností absentujú, hoci ich znalosť žalovaný výslovne potvrdil, nie je dôvod nedostatok tvrdení žalovaného suplovať vykonávaním navrhovaných dôkazov a následne zistenými skutočnosťami konvalidovať nedostatok určitosti prejavenej vôle žalovaného.

76. Nakoľko absolútna neplatnosť právneho úkonu pôsobí priamo zo zákona a to od začiatku bez ohľadu na to, či sa tejto neplatnosti niekto dovolal, súd prihliada na absolútnu neplatnosť právneho úkonu aj bez návrhu, t. j. z úradnej povinnosti za predpokladu, že sa o dôvode neplatnosti, napríklad pre nedostatok formy, určitosti, prípadne nespôsobilosti subjektu zmluvu uzatvoriť, rozpor so zákonom a podobne, dozvie v procese rozhodovania súdom. Nakoľko nedostatok určitosti právneho úkonu jednostranného započítania pohľadávok nie je možné dodatočne odstrániť osvojením si skutkových zistení zo žalovaným navrhovaných dôkazov, súd návrhy na doplnenie dokazovania vo vzťahu k porušeniu zmluvnej povinnosti žalobcom a tomu zodpovedajúcemu právu na zaplatenie zmluvnej pokuty, výsluchom jednotlivých odberateľov a oboznámením celej účtovej evidencie žalobcu od momentu uzavretia Rámcovej zmluvy o obchodnej spolupráci vrátane navrhovaného dôkazu k pohybu tovaru žalobcu zo systému „Intrastat“, zamietol.

77. Hmotnoprávnu námietku jednostranného započítania vzájomných pohľadávok žalovaného proti pohľadávkam žalobcu z dôvodu neurčitosti právneho úkonu vyhodnotil ako nedôvodnú.

78. Vo vzťahu k odstúpeniu žalobcu od Dohody o vyrovnaní záväzku postupným splácaním uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 02.05.2013, súd aplikoval na zánik záväzku primerane ustanovenia Obchodného zákonníka Českej republiky v zmysle čl. 12 bod 1 písm. d) Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rim I), podľa ktorého rozhodným právom pre zmluvu podľa tohto Nariadenia sa spravuje najmä d) rôzne spôsoby zániku záväzkov, preklúzia a premlčanie, e) dôsledky neplatnosti zmluvy. Vzhľadom na skutočnosť, že k uzavretiu Dohody o vyrovnaní záväzku postupným splácaním došlo dňa 02.05.2013, t. j. pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 89/2012 Zb., Občianskeho zákonníka, súd pri aplikácii prechodných ustanovení zákona, t. j. s použitím prechodného ustanovenia § 3028 ods. 3 Občianskeho zákonníka aplikoval na zánik zmluvy ustanoveniami doterajších predpisov, t. j. Obchodného zákonníka 513/1991 Zb. v znení platnom a účinnom do 31.12.2013.

79. Odstúpenie od zmluvy upravuje ust. § 344 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého je možné odstúpiť od zmluvy len v prípadoch stanovených zmluvou alebo týmto zákonom (Obchodným zákonníkom). Z obsahu Dohody o vyrovnaní dlhu postupným splácaním zo dňa 02.05.2013 (ďalej len „Dohoda“) je zrejmé, že zmluvné strany v Dohode dojednali splatenie dlhu postupným čiastkovým plnením, pričom ust. § 347 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka formuluje zásadu, že od zmluvy možno odstúpiť len v rozsahu, v ktorom je dlžník v omeškaní. V prípade, ak dlžník plnil len čiastočne, v tej časti plnenia, ktorú neposkytol, sa dostáva do omeškania. V takom prípade je veriteľ oprávnený odstúpiť od zmluvy len v rozsahu nesplneného plnenia, teda toho, s ktorým je dlžník v omeškaní. Pokiaľ medzi zmluvnými stranami došlo k dohode o úhrade viacerých samostatných splátok s tým, že každá splátka má inú, samostatnú dobu splatnosti, dlžník sa dostáva do omeškania vo vzťahu k jednotlivým čiastkovým plneniam postupne. Veriteľ je preto oprávnený odstúpiť od zmluvy len v tej časti, ktorá sa týka čiastkového plnenia, s ktorým je dlžník v omeškaní. Výnimku z tohto pravidla predstavuje ust. § 347 ods. 3 Obchodného zákonníka, kedy je veriteľ oprávnený odstúpiť od čiastkového plnenia, pri ktorom nedošlo k omeškaniu v dvoch prípadoch, a to za predpokladu, že táto samostatná časť plnenia nemá pre oprávnenú stranu hospodársky význam bez zvyšku plnenia, prípadne za predpokladu, že nesplnenie záväzku ako celku znamená podstatné porušenie zmluvy podľa § 345 ods. 2 Obchodného zákonníka.

80. Kvalifikačným znakom definície podstatného porušenia zmluvy je, že v dôsledku porušenia zmluvy oprávnená strana stratí záujem na plnení zmluvy. Jedná sa o prípad, kedy v dôsledku porušenia

zmluvy strana nemôže očakávať výsledok predpokladaný riadnym plnením uzavretej zmluvy. Druhým kvalifikačným predpokladom je vedomosť alebo predvídateľnosť straty záujmu na plnení strany porušujúcej zmluvu.

81. Žalobca dôvodnosť svojho nároku založil na tvrdení, že žalovaný nedodrжал podmienky úhrady dlhu a od 7. splátky splatnej dňa 30.11.2013 svoje záväzky neplnil, a to napriek opakovaným upomienkam zo strany žalobcu, čím porušil dohodu podstatným spôsobom, a preto žalobca listom zo dňa 13.01.2014 doručeným žalovanému dňa 28.01.2014 po márnom uplynutí lehoty na dodatočné splnenie záväzku žalovaným od dohody odstúpil. Platnosť jednostranného právneho úkonu odstúpenia od dohody žalovaný nerozporoval.

82. Podľa § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka odstúpením od zmluvy zanikajú všetky práva a povinnosti strán zo zmluvy. Odstúpenie od zmluvy sa však nedotýka nároku na náhradu škody vzniknutej porušením zmluvy, ani zmluvných ustanovení týkajúcich sa voľby páva alebo voľby tohto zákona podľa § 262, riešenia sporov medzi zmluvnými stranami ani iných ustanovení, ktoré podľa prejavenej vôle strán alebo vzhľadom na svoju povahu majú trvať aj po ukončení zmluvy.

83. Analogicky ako v prípade úverovej zmluvy a v nej upravenej povinnosti dlžníka uhradiť veriteľovi dlh v splátkach, dôsledkom odstúpenia veriteľa od zmluvy o úhrade dlhu v splátkach je oprávnenie veriteľa požadovať vrátenie celej dlžnej sumy a vo vzťahu k úrokom z omeškania platí všeobecná úprava vyplývajúca z ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorá ustanovuje, že ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť úroky z omeškania. Prioritu majú úroky z omeškania dohodnuté v zmluve, v posudzovanej právnej veci úroky dohodnuté v Rámcovej zmluve o obchodnej spolupráci zo dňa 17.04.2003, v ktorej zmluvné strany v čl. II. Zmluvy dohodli úroky z omeškania vo výške 0,05% z dlžnej sumy za každý deň omeškania. Dohodou o vyrovnaní záväzku jeho postupným splácaním, od ktorej žalobca napokon odstúpil, zmluvné strany zmenili iba podmienky, za ktorých bol dlžník povinný ním uznaný záväzok veriteľovi splniť. Po odstúpení od zmluvy dlžník nie je povinný ďalej plniť dlh v splátkach, ale v rozsahu nesplneného záväzku sa obnovuje právny stav, ktorý existoval pred uzatvorením Dohody o vyrovnaní k okamihu odstúpenia od Dohody. Uvedeným momentom je žalobca ako veriteľ oprávnený domáhať sa voči žalovanému ako dlžníkovi splnenia svojej pohľadávky v uznanom a doposiaľ žalovaným nezaplatenom rozsahu. Vzhľadom na výslovné vzdanie sa práva žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania z uznaných faktúr k momentu uzatvorenia Dohody o vyrovnaní záväzku dňa 02.05.2013 a zákonnú limitáciu vzdania sa práv, ktoré môžu vzniknúť až v budúcnosti pod následkom neplatnosti zmluvy podľa § 574 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, žalobcovi ako veriteľovi vzniklo právo na zaplatenie úrokov z omeškania v časti nesplneného záväzku do momentu odstúpenia od Dohody podľa splatnosti jednotlivých splátok (v poradí 1. - 8. splátky) a po odstúpení od Dohody o vyrovnaní vzniklo žalobcovi ako veriteľovi právo na zaplatenie dohodnutého úroku z omeškania z celej doposiaľ neuhradenej pohľadávky, ktorej splatnosť nastala ešte pred uzatvorením Dohody o vyrovnaní záväzku tak, ako vyplýva zo súpisu dlžných faktúr, ktorý tvorí prílohu Dohody o vyrovnaní.

84. Žalobca si uplatnil voči žalovanému úrok z omeškania vo výške vyplývajúcej z obsahu Rámcovej zmluvy o obchodnom zastúpení a súčasne z uznania žalovaného v Dodatku k Rámcovej zmluve zo dňa 02.05.2013 vo výške 0,05% z dlžnej čiastky za každý začatý deň omeškania od 29.01.2014 do zaplatenia, teda za obdobie, na ktoré sa nevzťahuje dohoda strán o vzdaní sa práva a súčasne zas obdobie, kedy žalovaný bol nesporne v omeškaní s úhradou svojho záväzku v sume 159.045,54 eur, a preto súd viazaný žalobným návrhom vyhodnotil uplatnený nárok v celom rozsahu za skutkovo a právne dôvodný, a preto žalobe v celosti vyhovel. Priznal žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 159.045,54 eur právnym titulom kúpnej ceny podľa čl. 53 Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru spolu s úrokom z omeškania podľa čl. 78 Dohovoru, ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v dohodnutej sadzbe.

85. Podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

86. Podľa ustanovenia § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

87. Nakoľko súd žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel, úspešnou stranou v konaní bol žalobca, preto mu súd priznal voči žalovanému v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP náhradu trov konania v plnom rozsahu (v rozsahu 100%). O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina ku Krajskému súdu v Žiline.

Odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 Civilného sporového poriadku).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (363 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).